

IV. rész

Írjon Ön is allegóriát !

**AZT HISZEM, A FEHÉR KÖVÖN ALUDTAM,
AZ ÁLMOK NÉPÉNEK KÖZEPETTE***

(MESE GYERMEKEKNEK)

- **Piros halász, mit csinálsz ?**
- **Fuvolázni fogok én.**
- **S miért az én fülemben kócot nem teszel?**
- **Hogy jobban tudd hallani.**

Itt, a Kormos-folyó partján ült
a piros halász mindig, s hallgatta a nagyodvú
meggyfa alól
a távoli árnyakat: hollószőrű farkasok
édes hangjukon naphosszat kiabáltak.

Lángoló, óriási pipacsok nőttek a parton.
S a kunyhó padlásfeljárójában lakott
Algernon, a törpe,
a kéményben pedig ketten:
Nevermore, a holló
és Kornélka, aki mindig
mérgeggombát süített és rablópecsenyét.
Néha kisodródtak a partra
a Kormos-folyó ragyogó s hallgatag medúzái.
Szörnyen apró volt minden:
a halász, a kunyhó, a csörgőkígyók, a százéves
meggyfa, a bárka
és én is. Csak a mákok voltak óriásiak.

* Philopatris XXI. L. Anatole France: „Úgy látszik, hogy a fehér kövön aludtál...”
Lásd továbbá Weöres: *Egérrágta mese*

Dicsekedett a kígyókkal, és néhanap fuvolázott nekik.

Különös kígyók:

szempillájuk volt és meleg vérük.

Ezek a csörgőkígyók mákot ettek.

Itatott, etetett a piros emberke engem.

Mindig, ha fuvolázott,

kóccal tömte be fülét s az enyémet: jobban

hallok így, mondta. Kértem a fuvolát, de sohasem

adta. Egy nap azután intett nekem

a Kormos-folyó menti halász,

elindultunk, s egy helyen a piros, gonosz ember

fülébe kócot tett, fuvolázni

kezdet, és jaj,

különös kígyóvá lettem,

szempillám volt és meleg vérem,

szempillám és meleg vérem

Kormos-folyó menti halász

egymagában éldegélt,

hallgatta a nagyodvú meggyfa alól

hogy kiabálnak a hollószőrű árnyak.

Ó, egy nap azután a Kormos-folyó halásza

halászni indult, s az Elátkozottat,

az Utolsó Kérdés Halát, a vén s

már aluszékony, kopasz haresát

tágra nyílt szemű hálóval a vízből kiemelte.

Ráncos bogyók nőttek a folyó kemény partján.

És bólogattak a mákok.

Másnap az ég tetején rohanó sasok s rézbaglyok

közönyös szeme

harminchat

fölfénylett, mint üvegen a nap, amikor látták, hogy
a parton
az alvó kígyók között egy piros kígyó is alszik
összetekeredve.

De nincs, aki fuvolázzon nekünk.
És nem tudni, mi lett
Algernonnal, a törpével,
Nevermore-ral, a hollóval,
és Kornélkával, aki mindig
mérgeggombát sütött és rablópecsenyéket.

A VISSZATÉRÉS

Ahonnán tekintetét elviszi:
mint ollóval-metszett patyolat
elvágott függönyként zuhan le
járdára rogyyan a vakolat
s alóla magasba-riadnak
a Falfestés Alatti Madarak.

Ím vasló hever az utcán négy lába égnek mered.

Megy tovább : amerre elhalad
kóc sercen bent a tükrökön
s Szent Elmo tüze játszogat
ugrál a csipkebokrokon
nyelvecskék csiklandják belülről
a megskalpolt vörös házakat.

*Kiér a térre ahol széthasadt
vasszobor fekszik hallgatag hanyatt
bezúzott arcában két bogyó úgy remeg
mint forró vaslapon hideg eperszemek !
talpa érzi, a teret benőtte rég a Fű.*

Ott áll a városban egyedül
valaki gégéjén kaparász
*arcán felborult fűmosoly
begömbült ujjal hegedül*
koponyatornácára dér zuhog
kinőnek rajta agyar-jégcsapok
érzi lábát benőtte már a Fű
s arcában két kavics úgy ragyog
mint forró vaslapon hideg eperszemek.

harmincnyolc